

освіти і самовдосконалення на всіх рівнях; застосування комплексного підходу у формуванні теорії і практики розвитку освітньо-професійного потенціалу на підставі комбінування можливостей всіх підходів до здійснення освітньо-професійної підготовки з метою забезпечення як професійної, так і особистісної реалізації; модернізація організаційно-управлінської моделі освітньо-професійної підготовки на основі упорядкування інноваційної діяльності та застосування сучасних технологій; реалізація концепції загального менеджменту якості освітньо-професійного потенціалу з урахуванням основних тенденцій українського та світового розвитку.

Таким чином, одним з найважливіших чинників досягнення високого рівня конкурентоспроможності національної економіки в стратегічному розрізі постає забезпечення якості освітньо-професійного потенціалу за рахунок впровадження в процес формування освітньо-професійного потенціалу унікальних, інноваційних, креативних елементів, переорієнтації на гармонійний розвиток людини як особистості і професіонала тощо.

Література:

1. Гринкевич С. С. Державне регулювання трансформації використання інтелектуальної та освітньої складових трудового потенціалу / С. С. Гринкевич, К. А. Львівська // Науковий вісник НЛТУ України. – 2013. – Вип. 23 (13). – С. 397-403.
2. Ларичева Г. В. Проблема якості професійної підготовки фахівців / Г. В. Ларичева, Н. Д. Лук'яненко // Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля. – № 16 [170]. – 2011. – С. 50-53.

Андрій ГРУБІНКО

Тернопільського національного економічного університету

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА НА ДОСТУП ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ У МІЖНАРОДНОМУ І НАЦІОНАЛЬНОМУ ПРАВІ

З точки зору сучасної політичної ситуації в нашій державі і тих цілей, які прагне досягнути Україна, особливо актуально постає питання про забезпечення взаємодії держави з громадянами, наближення держави до її громадян та підвищення рівня довіри останніх до своєї держави. Фундаментом для цього є надання громадянам можливості отримати повну і достовірну інформацію про діяльність органів влади усіх рівнів.

Право на інформацію в контексті його забезпечення та гарантування у своєму розвитку пройшло ряд етапів. Перші законодавчі спроби закріплення цього права у другій половині XVIII ст. у Швеції, Франції, Польщі, штатах Вірджинії і Массачусетс (майбутні штати США) [1, с. 12]. Незабаром чимало країн пішли шляхом їх наслідування, проголошуючи свободу друку і публічність засідань парламентів. Наступною подією, що відіграла вагомий роль для визнання на міжнародному рівні права на доступ до інформації, стало проголошення на першій сесії Генеральної Асамблеї ООН у 1946 р. свободи інформації як фундаментального права людини та подальше закріплення права на свободу інформації у Загальній декларації прав людини 1948 року і Міжнародному пакті про громадські і політичні права 1966 року.

З новою силою питання дотримання права на доступ до публічної інформації постало у другій половині XX ст. Першим рішучим кроком у цьому напрямі стала Рекомендація Парламентської Асамблеї Ради Європи № 854 від 1979 р. «Про доступ громадськості до державної документації та свободу інформації». На продовження даного документу у 1981 р. прийнята Рекомендація Комітету Міністрів Ради Європи № R (81)19 «Про доступ до інформації, що знаходиться у розпорядженні державних органів». Ці акти визначили базові принципи доступу до інформації державних органів, якими мають керуватися держави-члени у своєму законодавстві і практиці [2]. Остаточним визнанням права на доступ до публічної інформації на міжнародному рівні стало ухвалення у 2008 р. Конвенції Ради Європи «Про

доступ до офіційних документів». Цей акт є першим у світі обов'язковим для держав-учасниць багатостороннім міжнародним договором з означеної проблеми.

Сьогодні понад 90 країн світу визнали на нормативному рівні і впроваджують на практиці право на доступ до публічної інформації. Право на доступ до публічної інформації знайшло відображення в національному законодавстві України. Найвищим гарантом цього права, як і всіх прав і свобод людини та громадянина, є Конституція України, що закріплює право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію, право вільного доступу до інформації про стан довкілля, якість харчових продуктів і предметів побуту, обов'язковість доведення до відома населення законів та інших нормативно-правових актів, що визначають права і обов'язки громадян. Це дає підстави стверджувати, що право на доступ до інформації є елементом правового статусу особи. Поряд з Конституцією України це питання регулюється рядом інших законів і підзаконних нормативно-правових актів: Законами України «Про інформацію», «Про державну таємницю», «Про звернення громадян»; Указом Президента від 01. 08. 2002 р. «Про додаткові заходи щодо забезпечення відкритості органів державної влади» тощо. Рішучим кроком України на шляху виконання ряду міжнародно-правових зобов'язань і забезпечення громадянам можливості доступу до інформації стало прийняття 13 січня 2011 року Верховною Радою України Закону України «Про доступ до публічної інформації» [3].

Поряд з теоретичним аспектом, доцільно висвітлити і конкретні факти, спрямовані на реалізацію положень зазначеного закону. Наприклад, в Апараті Ради національної безпеки і оборони України було створено окремий Відділ забезпечення доступу до публічної інформації. З метою забезпечення реалізації права кожного на доступ до публічної інформації, розпорядником якої є Київська міська державна адміністрація, в структурі її апарату було створено управління інформаційного забезпечення та доступу до публічної інформації. Не стоїть осторонь і судова гілка влади, про що прямо свідчить Положення про порядок організації доступу до публічної інформації, що знаходиться у володінні Шевченківського районного суду м. Києва та аналогічні нормативно-правові акти інших судів. Ці та інші факти дозволяють стверджувати, що норми, закріплені в законодавстві України, не залишаються пустими словами на папері, а реально втілюються в життя, закладаючи першооснови фундаменту, на якому повинна будуватися демократична держава.

Література:

1. Науково-практичний коментар до закону України «Про доступ до публічної інформації» / Р. Головенко, Д. Котляр, О. Нестеренко, Т. Шевченко. – К.: [б.в.], 2012. – 336 с.
2. Рекомендація Ради Європи № R (81) 19 про доступ до інформації, що знаходиться у розпорядженні державних органів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://access-info.org.ua/rekomendatsija_r_81_19_pro_dostup_do_informatsiji_scho_znahoditsja_u_rozporjadzhenni_derzhavnih_organiv_
3. Закон України «Про доступ до публічної інформації» від 13 січня 2011 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 32. – Ст. 314.

Василина ГОРБАНЬ

Львівський державний університет безпеки життєдіяльності

ПРОБЛЕМАТИКА СЕКТОРАЛЬНОГО ПЛАНУВАННЯ СТАЛОГО ЕНЕРГЕТИЧНОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

За даними моніторингових досліджень Світового банку, Україна входить в десятку найбільш енергоємних економік світу [1], що потребує нагальних рішучих дій зі сторони керівництва держави щодо якісного видозмінення напрямків енергетичної політики. Для ефективного функціонування енергетичної сфери України та досягнення належного рівня її енергетичної безпеки особливу увагу слід приділяти застосуванню системного підходу до процесу планування та сталого управління на державному, регіональному та місцевому